

langsommere. Sagen var nemlig den, at medens en ret betydelig Del af Anstalten, som blev færdig til bestemt Tid, var kommen under Tag allerede tidligt forrige Efteraar, var der en anden ogsaa betydelig Del af Bygningen, som ikke var det, men først blev det hen paa Vinteren. Og i det meget regnfulde Vejr forrige Efteraar og en Del af Vinteren kunde det ikke undgaas, at dette paavirkede det Arbejde, der fuldførtes, saa at det blev meget fugtigt. Der var ikke det mindste i Vejen fra Entreprenørens Side for ogsaa at gøre denne Del færdig til rette Tid, men Bygningsinspektøren og Overlægen paa Anstalten anmodede mig om at foranledige ham til ikke at gøre Arbejdet færdigt til bestemt Tid, for at Bygningerne i ufærdig Stand kunde staa og modtage den Tørre, som Foraarsluften og Foraarsblæsten kunde bringe. Der blev dels anført hygiejniske Grunde derfor, dels blev der ogsaa sagt, at man efter den Plan, der blev lagt, vilde kunne tilfredsstille Fordringerne med Hensyn til de sindssyge, selv om Arbejdet ikke blev gjort færdigt til den bestemte Tid. Under disse Omstændigheder rettede jeg en Henstilling til Entreprenøren om ikke at gaa hurtigt frem, men arbejde noget langsommere, og det var han ogsaa villig til. Jeg blev ogsaa i den Henseende fuldkommen fornøjet med ham.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) har gjort en Række Bemærkninger til mig. Allerførst var det ærede Medlem meget vred over Teatercensuren. Det ærede Medlem svang sig i sin Harme — det skal vel kaldes en „retfærdig Harme“, thi det ærede Medlem talte saa meget om sin store Retfærdighed — op til at citere et bekendt latinsk Ordsprog: *Quod licet Jovi, non licet bovi* og gav deraf en — efter hans egne Udtalelser — noget fri Oversættelse: *Hvad Tordenguden finder sig i, taaler ikke enhver Stud.* Jeg synes, at det ærede Medlem skulde være forsigtig med den Slags Ordsprog, jeg synes virkelig, det ærede Medlem skulde lade være for sin egen Skyld ogsaa. Naar det ærede Medlem rykker frem med sit latinske Ordsprog og med sine Stude, kan det ærede Medlem dog meget godt tænke sig Muligheden af, at et eller andet Medlem i sin Tanke faldt paa et godt gammelt dansk Ordsprog om en Stud og et Brøl. Jeg synes, det ærede Medlem skulde lade være med den Slags Ting, jeg synes, han vilde tjene sig selv bedst derved.

Det ærede Medlem har læst Grund-

lovens § 86 saaledes, at Teatercensur skulde stride mod Grundloven. Deri har det ærede Medlem fuldkommen Uret. Den paagældende Paragraf angaar alene Pressefriheden, Presseforholdene; det fremgaar baade af Paragraffens Indhold og tilfulde ogsaa af Forhandlingerne derom paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Det er noget, der ikke kan være to Meninger om. At Teatercensuren, som den udøves, er fuldkommen lovlig, er en sikker og given Ting. Det udelukker naturligvis ikke, at Teatercensur kunde udøves paa en saadan Maade, at den, skønt lovlig, kunde give Anledning til berettigede Klager og Misfornøjelse. Jeg føler mig overbevist om, at dette i Virkeligheden ikke er Tilfældet. Det ærede Medlem udtalte — det staaer Spalte 173 —, at han inden Mødets Begyndelse den 12. ds. havde ladet omdele til Kolleger her i Salen og til Pressen et lille Bidrag til Aandskulturens Historie i Danmark i 1905, en Side af et Arbejderskuespil, forfattet af en københavnsk Arbejder, et socialt Skuespil, hvor Censur har strøget det meste af en Side. Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Formand, hvorfor Bureauet har forbigaaet mig ved denne Omdeling? Jeg har ikke faaet noget Eksemplar af denne trykte Side.

Formanden: Saavidt mig bekendt, har Bureauet ikke haft noget med denne Omdeling at gøre.

Justitsministeren (Alberti): Ah! Hah! Det er altsaa en privat Omdeling, som det ærede Medlem af egen Magtfuldkommenhed har ladet foretage. Saa forstaaer jeg saa overordentlig godt, hvorfor jeg ikke har faaet noget Eksemplar, men er bleven forbigaaet og forfordelt ved denne Omdeling. Det ærede Medlem har meget vel forstaaet, at hvis jeg havde faaet dette at se — jeg tror heller ikke, at nogen af mine Ministerkolleger har faaet det —, vilde det have været mig en meget let Sag at imødegaa det ærede Medlem og paavise, at den frygtelige Side netop indeholdt saadanne Udtalelser, som det maatte være Censurs Pligt at paatale, hvilket jeg nu ved det ærede Medlems Fremgangsmaade er afskaaren fra nærmere at udtale mig om.

Jeg skal derfor blot baade om dette og de andre Eksempler sige, at jeg kender ikke det allermindste dertil, ikke det allermindste! Der er ikke den fjerneste Grund for det ærede Medlem til at rette nogen